

Arrest

nr. 246 584 van 21 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Vilvoorde, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Vilvoorde van 7 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 24 juni 2020 met referentnummer X

Gelet op de beschikking van 24 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. DIELS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden ingewilligd. In casu werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing van de burgemeester van de stad Vilvoorde van 7 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).”

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40 en 40bis, § 2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zij stelt tevens dat er sprake is van een foutieve motivering en voert derhalve ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoekster betoogt onder meer dat zij het bewijs dat zij beschikt over een ziekteverzekering aan verweerder heeft overgemaakt en dat deze hiermee geen rekening heeft gehouden.

De Raad merkt vooreerst op dat verweerder heeft nagelaten een administratief dossier neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dienen de door verzoekster vermelde feiten bijgevolg als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn. Verweerder heeft evenmin tijdig een nota met opmerkingen overgemaakt en heeft de door verzoekster aangebrachte voorstelling van de feiten bijgevolg niet deugdelijk in vraag gesteld.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat door haar niet het bewijs dat zij beschikt over een ziektekostenverzekering werd voorgelegd binnen een termijn van drie maanden. Bij gebrek aan een administratief dossier kan echter niet nagaan worden of verweerder al dan niet heeft nagelaten rekening te houden met een bewijs van een ziektekostenverzekering dat volgens verzoekster zou zijn neergelegd in het kader van haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 17 december 2019 en dient haar voorstelling van de feiten als bewezen te worden beschouwd. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing op een deugdelijke wijze werd voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding.

De bestreden beslissing lijkt te moeten worden vernietigd.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verwerende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de nota met opmerkingen, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 9 oktober 2020 diende de verwerende partij een vraag tot horen in. De verwerende partij houdt voor dat in de beschikking van 24 september 2020 verkeerdelijk wordt aangegeven dat niet tijdig een administratief dossier werd neergelegd. Zij verwijst in dit verband naar een aangetekend schrijven van 27 juli 2020.

De Raad merkt allereerst op dat de verwerende partij bij aangetekend schrijven van 6 juli 2020 werd verzocht om binnen de acht dagen een administratief dossier neer te leggen waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen. Door te duiden dat zij bij aangetekend schrijven van 27 juli 2020 stukken aan de Raad overmaakte, toont zij niet aan dat zij binnen de in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn van acht dagen reageerde op voormeld schrijven van 6 juli 2020.

Daarnaast moet worden geduïd dat het stuk waarnaar de verwerende partij verwijst slechts een door haar opgesteld document is waarin zij de stukken die zij ontving van de verzoekende partij zelf omschrijft. Een dergelijk document – dat de Raad ook niet toelaat vast te stellen of de opgegeven omschrijving van een stuk overeenstemt met de inhoud van dit stuk – kan niet worden gelijkgesteld met een administratief dossier dat de Raad de mogelijkheid biedt om een feitencontrole door te voeren.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij bij aangetekend schrijven van 3 december 2020 alsnog een afschrift van het administratief dossier heeft neergelegd. Door dit te doen, lijkt zij te erkennen dat zij niet heeft voldaan aan een procedurele voorwaarde en zoals hoger reeds gesteld kan het verzoek tot horen

niet worden aangewend om onvolkomenheden waarnaar in de beschikking wordt verwezen recht te zetten.

Er kan slechts worden vastgesteld dat de verwerende partij geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 24 september 2020 werd aangegeven.

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de stad Vilvoorde van 7 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK